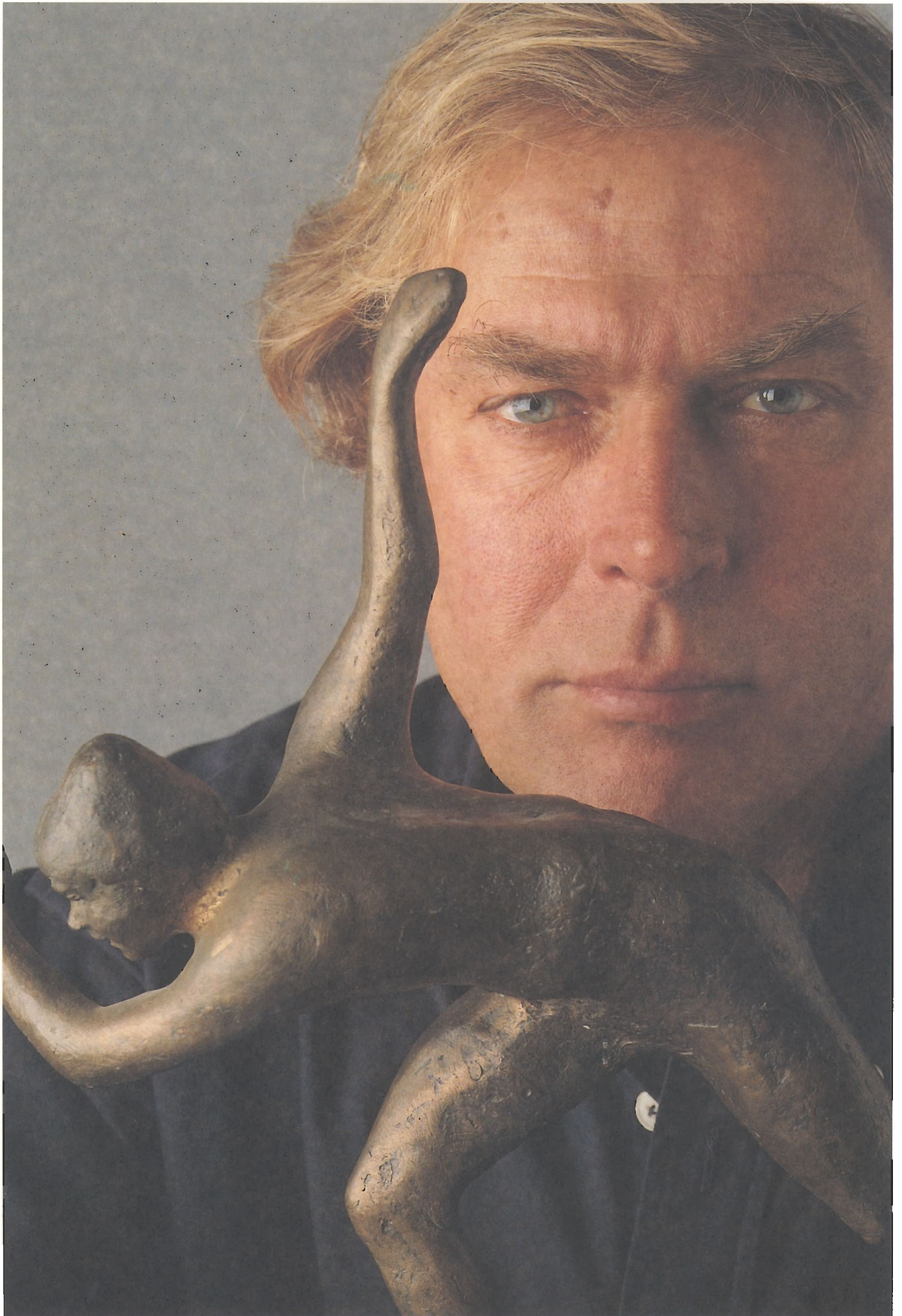

De glijweerstand van het profschaatsen

Paul Huf

Ard Schenk

'De professionalisering en commercialisering van de schaatsport is een onomkeerbaar proces. Waar Kees Verkerk en ik heel voorzichtig mee zijn begonnen na de sportieve successen in Sapporo, is nu realiteit voor de toppers onder de toppers. Weliswaar nog steeds met hangen en wurgen, óók door de weerstand binnen de nationale en internationale sportbonden, maar er is overduidelijk progressie. Een ontwikkeling die alleen maar valt toe te juichen. Want het is de normaalste zaak van de wereld dat een sporter z'n talent en waarde kapitaliseert en zich niet meer voor alles laat gebruiken. Bovendien komt het ook de prestaties ten goede. Enerzijds omdat de individuele schaatser zich zonder geldzorgen voor de volle honderd procent op z'n sportactiviteiten kan concentreren. Anderzijds omdat financiële impulsen de ruimte scheppen voor investeringen en innovatie.

De professionalisering van de topsport heeft ook z'n stempel gezet op de aanpak en de benadering van de Olympische Spelen. In de periode dat ik deelnam aan de Winterspelen, stond de voorbereiding nog in de kinderschoenen. Het is bijvoorbeeld een keer voorgekomen dat alle officials al bekend waren, maar dat de sporters nog moesten worden geselecteerd. Nu is dat volstrekt ondenkbaar. Het NOC*NSF heeft zich ontwikkeld tot een ge-oliede, professionele organisatie, die er alles aan doet om voor de sporters optimale omstandigheden te creëren. Zo is men direct na afloop van de Winterspelen in Nagano (1998) gestart met de voorbereidingen voor Salt Lake City (2002). Uiteraard moeten we niet doorschieten en "te vet gaan weiden". Want sporters hebben weerstand nodig om topprestaties te kunnen leveren. Een jonge voetballer die zonder een bal te hebben getrapt een profcontract krijgt voor vijf ton, hoeft zich niet echt meer in te spannen. Die is alleen nog maar met de beurs bezig.

Ook een sport, maar van een geheel andere orde.

De klapschaats is zonder twijfel de belangrijkste vernieuwing in de schaatsport. Door een verdere perfectionering kunnen we nog voor de nodige verrassingen komen te staan. Ook in de ontwikkeling van nieuwe materialen en schaatstechnieken, gericht op het verminderen van de luchtweerstand, liggen nog veel mogelijkheden voor verbetering. Eén ding staat daarbij wel vast: je komt als schaatser nooit eerder aan dan je vertrokken bent.'

Ard Schenk (1944) won als allroundschaatser drie wereldtitels (1976-1972) en was drie keer Europees kampioen (1966, 1970 en 1972). Tijdens de Olympische Winterspelen in Sapporo in 1972 behaalde hij drie gouden medailles, op de 10.000 meter, 1.500 meter en 5.000 meter. Samen met Kees Verkerk stond Ard Schenk aan de wieg van het profschaatsen. Na zijn schaatscarrière bleef Ard Schenk actief in en om de schaatsport. Bij de Olympische Winterspelen in Albertville, Lillehammer en Nagano (1998) was hij chef de mission van de Nederlandse ploeg. Als dank voor zijn Olympische inspanningen benoemde het NOC*NSF hem in 1998 tot ereidid. De heer Schenk vervult nu een bestuursfunctie bij de internationale schaatsunie (ISU).